

пѣвца слизаше изъ падинитѣ, зѣрналъ подѣвкитѣ
и подзема нова пѣсенъ :

„Защо ми се сърдишъ, либе ?
Сърдишъ недохождашъ“ . . .

Гърдитѣ на пѣвца се вълнуваха. Гласътъ се
прѣливаше въ мощни трепети.

Всички се спреха да чуютъ жалба отъ сърдце.

И долътъ нѣкакъ затаи дѣхъ изъ шеметни
гълбини въ сѣнчести проломи и небето, като-че се
сниши надъ посребрени чалове съ снѣгъ, още не
степенъ ; а гората току-що намѣтнала атлазена прѣ-
мѣна е тѣй обайна, че сърдце се забравя изъ ней-
нитѣ пазви. Гърдитѣ дишатъ съ ненаситность, очитѣ
облѣни въ влага гледатъ, гледатъ на хубавия божи
свѣтъ и не могатъ да му се нарадватъ . . .

И понесатъ ли се първи звуци на църковна
камбана — всички порти и прозорци се осмихватъ
срѣдъ накинена зеленина. Лумватъ възкресенски
свѣщи: забочени изъ зеленината, че за прѣвъ пѣтъ
слѣдъ Великденъ тази вечеръ възкресенска свѣщъ
се пали — свѣтло да е на всѣкиго, кждѣто пѣтъ
поеме . . . Па емнатъ се махленчетата по друми и
стѣгдища, едно отъ друго по-ради, съ приказка да
се наддумватъ, коя порта е по-хубаво окичена и коя
свѣщъ по-свѣтло гори тази вечеръ. Че знае се отъ
бабини приказки: която свѣщъ най-силно гори —
нему ще е най-свѣтло прѣдъ очитѣ прѣзъ лѣто.

А бѣлобради старци по двама, по трима, под-
вили колѣнѣ тукъ-тамъ край помѣтени прагища,
подпушили лулички мълчатъ и гледатъ ; слушатъ и
мислятъ въ ведрата прѣдгергьовска вечеръ. Мъл-
чатъ и мислятъ за свидни младини, за палави го-
дини и по отлетѣли мили дни, кога свѣта имъ бѣ